Влада – Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 200 (1450) ♦ Середа, 23 жовтня 1996 року ♦ Ціна договірна

Олександр МОРОЗ: ОГЛЯДАТИСЯ НАЗАД НЕ ВАРТО

Учора Голова Верховної Ради України Олександр Мороз розпочав дводенну робочу поїздку по виборчому округу, від якого він обраний народним депутатом України. Зранку в Таращі Олександр Олександрович приймав виборців, зустрічався з місцевим керівництвом. Потім у районному будинку культури відбулася зустріч з учителями, медиками, іншими працівниками бюджетної сфери. У своєму виступі Голова Верховної Ради України, зокрема, підкреслив, що він прагне звірити, якою мірою інтереси людей збігаються з тими питаннями, які мають бути розглянуті найвищим законодавчим органом найближчим часом. Олександр Олександрович підкреслив: незважаючи на певні труднощі, Верховна Рада України прийняла Конституцію України.

(Закінчення на 2-й стор.).

Календар хлібороба: рік 1958-й

За прогнозами Мінсільгосппроду, нинішній урожай зернових не перевищить 25,5 млн. тонн. Це найнижчий показник за період з 1958 року. В господарствах України намолочено 21,4 млн. тонн зерна (без кукурудзи), що на 7,8 млн. тонн менше, аніж минулого сезону. З кожного гектара, порівняно з минулим роком, недоотримано по 5 ц зерна.

Кукурудзи зібрано 261,2 тис. тонн, що в 3,8 раза менше від минулорічних показників. 54,2% площ зернової кукурудзи переведено на силос і зелений корм. У зв'язку з цим недоотримано 1,2 млн. тонн зерна цієї культури.

Цукровий буряк викопали на 577,4 тис. га, що становить 44,2% від посіяного (минулого сезону — 65,7%).

Усього зібрано 11,3 млн. тонн солодкого кореня. Його врожайність — 195 ц/га.

Чому приїхав Снєгур

Учора в Києві з одноденним робочим візитом перебувала делегація Республіки Молдова на чолі з Президентом РМ Мірча Снєгуром. Візит тривав лише півдня. За цей час М. Снєгур мав зустріч з Президентом України Леонідом Кучмою, переговори з представниками українських міністерств та відомств. За деякою інформацією, головною метою візиту було обговорення проблем економічного співробітництва, серед них —питання поставки до Молдови українського вугілля та взаємовизнання прав власності держав, громадян та юридичних осіб.

Вже від СНІДу не сховатись, не втекти

Україну охопила справжня епідемія СНІДу. Протягом дев'яти місяців нинішнього року вперше виявлено понад 8 тисяч випадків зараження наших співвітчизників ВІЛ-інфекцією. Для порівняння скажемо: ще до 1995 року кількість інфікованих зростала щороку на 30 — 32 чоловіки.

На знімках: завідувачка лабораторії діагностичних досліджень Неля Ченцова; лікарі-лаборанти Климентина Зеленецька, Олена Максименок і Олена Кислих роблять аналізи.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

(Закінчення на 6-й стор.).

Увага: «Голос України — тиждень»

Таку назву має новий тижневик, який прийде до передплатника й читача з 1 січня 1997 року.

Цей сучасний інтелектуальний тижневик висвітлюватиме найактуальніші питання, які вирішує Україна, вміщуватиме найцікавіші і найважливіші інформації, репортажі, статті, фейлетони, програму ТБ.

Передплатна ціна на рік — 24 гривні, на півроку —12.

Саме така ціна, а не інша, на нове видання. Поправка до каталогу: телеграма «Укрпошти» за номером 17 — 3663 від 16 жовтня ц. р.

Передплатний індекс: 40342.

Хто передплатить тижневик на рік — матиме право взяти участь у розіграші лотереї «ГУ».

Є приємна новина!

«Голос України» вже вкотре проводить для своїх передплатників лотерею. Розігруватимуть найрізноманітніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам (перших двадцять один ми назвали в попередніх номерах):

22. Ковельському спеціалізованому лісогосподарському підприємству «Тур» (керівник Віталій Полухтович) — набір меблів з лози.

23. Камінь-Каширському держлісгоспу (керівник Василь Домавецький) — набори консервної продукції.

24. Селекційно-насінницькому центру держлісогосподарського об'єднання «Волиньліс» (керівник Зеновій Коритан) — набори волинського чаю.

Друзі! Ви можете стати учасниками розіграшу нашої лотереї, якщо передплатите «ГУ» або щотижневик «Голос України — тиждень» на 1997 рік. Надсилайте до редакції листівки з позначкою «Лотерея «ГУ-97», де вкажіть прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу, копію передплатної квитанції. Розіграш — наприкінці січня 1997 року.

Друзі! Стежте за газетою. Щономера в нас збільшуватиметься асортимент товарів для розіграшу лотереї!

У номер

Олександр МОРОЗ:

Оглядатися назад не варто

(Початок на 1-й стор.).

На розвиток її слід прийняти ще понад 50 законодавчих актів. Надзвичайно важливе й те, що обрано і приведено до присяги Конституційний суд, без якого, по суті, неможливе існування цивілізованої країни. Саме цей орган відтепер вирішуватиме всі спірні питання між різними гілками влади, стежитиме за дотриманням положень Конституції. На черзі — ухвалення законопроектів, що регламентуватимуть співвідношення між гілками влади, закон про Кабінет міністрів. Обговорення і прийняття останнього, на думку Олександра Мороза, буде складне, бо його проект, запропонований Президентом України, не дістав підтримки у профільних комісіях Верховної Ради України через те, що в цьому документі дещо обмежується роль Кабінету міністрів, який, згідно з Конституцією, має бути найвищим органом виконавчої влади.

Потрібно прийняти також Податковий кодекс. Орієнтовно це можна буде зробити вже наступного року. Голова Верховної Ради висловив свою точку зору на необхідності компенсації заощаджень громадянам України, конкретно зупинився на першочергових завданнях державного будівництва та піднесення економіки України.

Лейтмотивом відповідей на запитання виборців була думка Олександра Мороза про те, що оглядатися назад не варто, потрібно дивитися вперед і робити все, щоб Україна стала квітучою державою. А зробити це можемо тільки всі разом.

Голова найвищого законодавчого органу держави зустрівся також з трудівниками кількох колективних сільгосппідприємств Таращанського району, мав щирі розмови з мешканцями населених пунктів.

Сьогодні заплановано нові зустрічі з виборцями.

Василь ТУГЛУК.

Київська область.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про розмір вартісної величини межі малозабезпеченості

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Встановити з 1 січня 1997 року вартісну величину межі малозабезпеченості у розмірі 70,9 гривні.

2. Комісії Верховної Ради України з питань бюджету разом з Кабінетом Міністрів України врахувати розмір межі малозабезпеченості при доопрацюванні Державного бюджету України на 1997 рік.

3. Кабінету Міністрів України:

- забезпечити поступове запровадження у 1997 році вартісної величини межі малозабезпеченості;
- щоквартально подавати розрахунки межі малозабезпеченості відповідно до рівня інфляції;
- до розгляду проекту Закону України про Державний бюджет України на 1997 рік у першому читанні відповідно до Закону України «Про оплату праці» подати розрахунки нових розмірів мінімальної заробітної плати та мінімальної пенсії.

Голова Верховної Ради України О. МОРОЗ.

м. Київ,
16 жовтня 1996 року.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни і доповнення до статті 222 Кодексу України про адміністративні правопорушення

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до абзацу третього пункту 1 частини другої статті 222 Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до №. 51, ст. 1122) такі зміни:

а) доповнити абзац словами: «а за правопорушення, передбачені статтею 177 і частинами першою та другою статті 178 цього Кодексу, — також дільничні інспектори (старші дільничні інспектори) міліції»;

б) слова «а також» в абзаці виключити.

2. Цей закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ,
2 жовтня 1996 року.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Комісія з питань культури і духовності провела виїзне засідання в Одесі, на якому розглядалися питання охорони та збереження історико-культурної спадщини міста й проблеми законодавчого забезпечення цієї роботи у зв`язку з опрацюванням проекту Закону України «Про охорону культурної спадщини».

Підбиваючи підсумки розширеного засідання, члени комісії відзначили цілеспрямовану роботу Одеської міськради щодо вивчення, дослідження, взяття на облік об`єктів, що мають історико-культурну цінність, їх реставрацію та збереження.

Після обговорення проекту Закону України «Про охорону культурної спадщини» на засіданні Одеської міської Ради з пам`яткоохоронним активом внесено ряд суттєвих пропозицій, що дозволять поліпшити законопроект, а також практику охорони пам`яток історії та культури, збереження історико-культурного середовища.

Зокрема, пропонується удосконалити систему кваліфікації нерухомих пам`яток — введення категорії пам`яток всесвітнього значення, яка реально існує в Україні, пам`яток національного та місцевого значення. Наголошено, що приватизація пам`ятки повинна здійснюватися з землею, на якій вона розташована.

На спільному засіданні комісії з керівництвом та фахівцями Одеської міської Ради народних депутатів, в якому активну участь взяли представники громадських організацій, творчих спілок, закладів культури, релігійних організацій і національних товариств міста, порушувалися проблеми фінансування пам`яткоохоронної діяльності, розмежування власності на об`єкти культурної спадщини, порядок відчуження пам`яток, їх утримання та використання, порядок проведення на них робіт, укладання охоронних договорів та зобов`язань. Значну увагу під час обговорення проекту Закону «Про охорону культурної спадщини» присутні приділили наданню відповідного загальнодержавного, громадського статусу органам охорони пам`яток, зокрема, в організаційній і господарській діяльності, проведенні експертиз та інспекцій. Наголошувалося на проведенні обов`язкової наукової та інженерно-будівельної експертизи об`єктів культурної спадщини перед початком ремонтно-реставраційних робіт.

Прес-служба Верховної Ради України.

Управління «знизу»

досить ефективно здійснюють ради територіального громадського самоврядування Київського району Одеси

Життя Рад: самоврядування

Аби ініціювати створення отаких, як у Київському районі, органів та заохочувати їхню діяльність, чиновникові потрібна не тільки сміливість, а й докорінна перебудова його, так би мовити, єства. Такого висновку дійшов після однієї розмови на цю тему. І справді, адже йдеться про передачу низки функцій (за якими тільки він один — чиновник — мав право вирішувати й узгоджувати, дозволяти чи не дозволяти, карати й милувати) якійсь там безликій громадськості. Вона, може бути, такого натворить, що й з крісла геть вилетиш. Бо ж спитають не з громадськості — з тебе, чиновника. Деякі ради громадського самоврядування додумалися до того, що до своїх повноважень записали навіть «вносити пропозиції щодо укомплектування кваліфікованими кадрами керівників підприємств, установ і організацій, розташованих на території мікрорайону, а в разі необхідності — й щодо доречності подальшого використання осіб на тій чи іншій посаді». Ну, хай би там щось озеленяли, за чистотою стежили — так ні, бач, на що замахнулися? На керівні кадри! А чим же тоді він, чиновник, займатиметься? Що йому залишиться?

Приблизно так, хоча й не до такої міри відверто, розмірковував один з керівників одного з районів Одеси, коли почалась розмова про, за його висловлюванням, «Романюкові запобігання перед масами». Сам Володимир Романюк, голова Київської районної ради народних депутатів Одеси, коли розповів йому про те, спочатку розсміявся, а потім, уже серйозно, мовив:

—Що ж, логіка у тих твердженнях, справді є — з огляду на непорушність чиновницького крісла. Та ніяк не з огляду на повсякденне піклування про конкретні запити простих людей. Поміркуйте ось самі: у нашому районі площею майже півсотні квадратних кілометрів мешкає понад 300 тисяч чоловік. Тільки вулиць тут сотні, а на кожній — десятки будинків. А в штаті райвиконкому — 22 працівники. То де їм дійти не те що до конкретних людей — до самих лиш вулиць? А з обранням на сходках громадян рад територіального самоврядування — доходимо. І якщо раніше у виконкомі люди з ночі займали черги, аби потрапити до чиновника зі своїми скаргами, то тепер здебільшого приходять (хочете — вірте, хочете — перевірте) з подяками. На адресу тих теж територіальних рад. Це не означає, звичайно, що всі проблеми порозв'язувано, ні, їх до біса, та люди знають, що з ними можна піти, передусім, до ради свого мікрорайону — там без зволікань і вислухають, і допоможуть. Втім, для чого я все це вам розповідаю? Послухайте краще тих, хто управляє «знизу» — саме є для того добра нагода.

Нагода, справді, була. Бо зустрілися ми на зібранні, приуроченому до першого в історії цих органів самоврядування ювілею — п'ятої річниці з часу їх заснування. Ентузіасти з мікрорайонів, близько 300 чоловік, зібралися не задля параду чи застілля (хоча на столах і були фрукти-ягоди з власних садів та пироги домашньої випічки), а підбити підсумки суто ділового заходу — огляду-конкурсу серед рад громадського територіального самоврядування, що тривав два місяці. Хоча, коли по правді, то у цей термін лиш аналізувалася й порівнювалася робота рад, а конкурс тривав, фактично, усі п'ять років. Найліпше з-посеред усіх його витримали ради територіального самоврядування мікрорайонів «Шкільний» та «Південний А-Б», очолювані, відповідно, Тамарою Петкогло і Віктором Підгурським.

—Саме наша рада, — зізнається Тамара Борисівна, — й посягнула на оту чиновницьку прерогативу —кадри. Але ж погляньте на наші інші повноваження і зрозумієте, чому ми вирішили втручатися і в кадрову політику в районі.

А повноваження ті, справді, й перерахувати важко. Участь у розробленні та реалізації поточних і перспективних планів економічного й соціального розвитку мікрорайону, розміщенні та спеціалізації підприємств побутового обслуговування, торгівлі, громадського харчування й закладів культури та місць відпочинку. Визначення, спільно з комунальними службами, будинків для поточного ремонту, приймання їх після завершення робіт. Організація людей на впорядкування та озеленення територій, облаштування дитячих і спортивних майданчиків. Культурно-просвітницька й виховна робота серед населення, організація художньої й технічної творчості. Забезпечення, спільно з органами внутрішніх справ, правопорядку на вулицях і в будинках. І, нарешті, чи не основне: прийом громадян, розгляд та розв'язання їхніх пропозицій, заяв і скарг, надання допомоги старим, інвалідам, сиротам. Усі ці проблеми тісно пов'язані з діяльністю розташованих на території мікрорайону, в якому мешкає, до речі, близько 45 тисяч чоловік, підприємств і організацій, а вони, по можливості, своїми добровільними внесками фінансують заходи, що їх проводить рада.

Хіба могла залишитися не поміченою людьми, не викликати їхньої вдячності активність і наполегливість ще одного переможця огляду-конкурсу — ради мікрорайону «Південний А-Б», очолюваної Віктором Підгурським, щодо реалізації пропозицій, пов'язаних з віддаленістю їхніх помешкань від центру міста і місць роботи? Це ж вона добилася подовження деяких тролейбусних маршрутів до віддалених вулиць, зміни графіків роботи магазинів у зв'язку з пізнім поверненням людей з роботи, встановлення телефонів багатьом інвалідам, ветеранам війни і праці. До кожного малоімущого, того, хто потребує матеріальної й моральної підтримки, доходить тут створена радою комісія «Милосердя». Й громадська рада опорного пункту правопорядку суттєво впливає на обстановку в мікрорайоні.

Не відаю, чи вивчала Верховна Рада України досвід і Київського району Одеси, коли виписувала й приймала одинадцятий розділ Конституції, де йдеться про місцеве самоврядування. Але в тому, що діяльність тутешніх громадських територіальних рад цілком вписується у положення отого розділу, — абсолютно певен.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Слово прощання

На 40-му році обірвалося життя Олександра Олександровича Кириченка — завідуючого секретаріатом Комісії Верховної Ради України з питань культури і духовності. Його робота в Музеї народної архітектури та побуту України, в Товаристві охорони пам'яток культури та історії, в Міністерстві культури України, а з 1990 року в Комісії з питань культури і духовності — це взірець відданості справі та служіння Україні.

Тяжко, боляче усвідомлювати, що Сашка —тридцятидев'ятилітнього! — вже немає серед живих. Відчуття моторошної неприродності його відходу не полишає: так буває завжди, коли помирають молоді... А тут прикро особливо, бо втратили талановиту людину, поруч з якою добре працювалося й думалося.

Останні кілька років він очолював секретаріат постійної Комісії Верховної Ради з питань культури —і залишився таким же, як і раніше. Начальницько-чиновна осанка була йому зовсім невластива. Сашка неможливо було "боятися", але його доручення, які стосувалися роботи комісії, підготовки законопроектів, так само неможливо було виконати погано. Його поважали. За кваліфікованість, чіткість, але й за людську привабливість отого хлопця з Гадяча, що на Полтавщині...

Мало тобі, Сашку, відміряно було на життєвих гонах. Мало... Але все одно, йтимеш Ти ними довго — доти, доки йтимуть по життю ті, хто любив Тебе, доки житиме наша про Тебе пам'ять.

Михайло Косів, Лесь Танюк, Микола Жулинський, Петро Осадчук, В'ячеслав Брюховецький, Петро Тронько, Володимир Панченко, Степан Пушик, Лариса Скорик, Роман Іваничук, Ярослав Кендзьор, Микола Дондик, Володимир Кулінич, Надія Гриневич, Сергій Савицький, Раїса Логвиненко, Людмила Коптєва, Григорій Савченко, Володимир Навроцький, Юрій Данелюк.

Секретаріат Верховної Ради України з глибоким сумом сповіщає, що 19 жовтня 1996 року передчасно, на 40-му році життя, помер завідувач секретаріату Комісії Верховної Ради України з питань культури і духовності

КИРИЧЕНКО
Олександр Олександрович,

і висловлює щире співчуття рідним і близьким покійного.

«Лебедина» пісня Дмитра Табачника,

або Як глава адміністрації Президента України про заїжджих терористів піклувався

УПЕРЕДДЕНЬ п'ятої річниці незалежності України глава адміністрації Президента України надіслав листа Голові Верховного Суду В. Бойку. У листі Дмитро Табачник, із посиланням на прохання секретаря Ради безпеки Росії О. Лебедя і на доручення Л. Кучми, просить суд «ще раз уважно перевірити законність та обгрунтованість засудження» громадянина Росії Танасевського А. Ю., якому півтора року тому Верховний Суд АР Крим виніс смертний вирок.

Резолюція Голови Верховного Суду Віталія Бойка на листі глави адміністрації була така: «Терміново! Витребувати справу. Виконання вироку зупинити. 29.08.96 р.»

Із вироку суду

«... Танасевский А. Ю., Тимофеев А. Н. и не установленное следствием лицо проходили военную службу в 14-й армии Российской Федерации и принимали участие в боевых действиях на территории Республики Молдова. После увольнения в запас весной 1994 года они продолжали поддерживать между собой связь и все вместе в конце июня 1994 года приехали в Крым...».

«... В собственноручно написанных Тимофеевым показаниях значится, что Коробцов (саме та особа, що у вироку зветься «не встановленою слідством» і яка досі лишається на свободі. — **Авт.**) еще в Тирасполе предлагал ему поехать в Крым на работу. Когда они приехали, то на вокзале их встретили, отвезли в Ялту, дали денег на жизнь...».

«... Находясь в г. Ялта, они познакомились с не установленным следствием лицом, которое предложило им совершить в городе Симферополе, за вознаграждение, вооруженное нападение на сотрудников страховой компании «Центурион», «Лесбара», находящихся в административном здании завода «Сельхоздеталь».

Танасевский, Тимофеев и не установленное следствием лицо согласились выполнить это предложение на приемлемых для них условиях, за вознаграждение, и в начале июля 1994 года приехали в г. Симферополь, где поселились в квартире, которую им предоставили «заказчики» вооруженного нападения.

За день до совершения преступления Танасевский, Тимофеев и не установленное следствием лицо получили в квартире, где проживали, от «заказчика» огнестрельное оружие, боеприпасы, гранаты, бронежилеты, перчатки.

Для обеспечения банды автомашиной по указанию «заказчика», за вознаграждение, Пухтицкий А. Ю. утром 10.08.1994 г. угнал с площади у Центрального рынка автомашину ВАЗ-21063...

Угон машины он совершил по предложению парня по имени Сергей, который предложил ему за это, а также за доставку к месту вооруженных людей, сумму в 15 тысяч долларов США...

Находясь в салоне автомашины, Танасевский, Тимофеев и не установленное следствием лицо распределили между собой принесенное оружие. Танасевский вооружился автоматом АК-74 калибра 5,45 мм, пистолетом «ТТ», гранатой типа РГД. Такой же системы автоматом и гранатой, а также пистолетом «Вальтер» вооружилось не установленное следствием лицо. Тимофеев вооружился автоматом АКМ-47 калибра 7,62 мм, револьвером и гранатой типа РГД.

Кроме этого, Танасевский, Тимофеев, Пухтицкий и не установленное следствием лицо надели бронежилеты, изготовленные из черной эластичной ткани маски, а также перчатки и головные уборы...

В 10 час. 15 мин. Танасевский, Тимофеев, не установленное следствием лицо и Пухтицкий подъехали на автомашине к зданию, в котором располагаются страховая компания «Центурион», «Лесбар», ресторан «Диспина», и остановились возле входа в «Центурион».

Не установленное следствием лицо, Танасевский и Тимофеев вышли из машины и проникли с целью убийства лиц, находившихся там, в помещение офиса СК «Центурион», перед чем Танасевский и Тимофеев бросили по гранате на крышу «Лесбара», находящегося в непосредственной близости от входа в офис.

На их пути оказался сотрудник страховой компании «Центурион» Ивоня В. В., дежуривший у входа, а также случайно оказавшаяся в помещении Пономаренко В. Н., которая в этот день решала вопросы своего трудоустройства.

Танасевский, Тимофеев и не установленное следствием лицо выстрелами из автоматов, убили Ивоню В. В. и Пономаренко В. Н., причинив им множественные огнестрельные ранения..., не совместимые с жизнью.

После этого Танасевский и Тимофеев поднялись на второй этаж, где расположено помещение офиса и спортивный зал, в котором проходила тренировка, и открыли огонь из автоматов с целью умышленного убийства находившихся там людей, причинив одному из спортсменов Краснову А. В. сквозное огнестрельное ранение левой голени и брюшной полости с повреждением желудка, двенадцатиперстной кишки и желчного пузыря, которые относятся к таким, как опасные для жизни в момент причинения. Умысел на убийство лиц, находившихся в спортзале, они не довели до конца по не зависящим от их воли причинам, так как, благодаря своевременному медицинскому вмешательству, Краснов остался жив, а остальные спортсмены, находившиеся в зале, своевременно эвакуировались...

Танасевский и Тимофеев, выйдя на улицу, увидели работников милиции Бочкарева и Дмитриева, пытавшихся задержать преступников. С целью убийства, посягая на жизнь работников милиции, способом, опасным для жизни многих людей, умышленно Танасевский и Тимофеев открыли по ним огонь из автоматов на многолюдной улице, подвергая при этом опасности других лиц...

При этом Бочкареву А. В. были причинены огнестрельные ранения... Бочкарев остался жив благодаря своевременной медицинской помощи...

На основании изложенного, судебная коллегия приговорила:

Танасевского Аркадия Юрьевича признать виновным в совершении преступлений и назначить ему наказание:

—по ст.69 УК Украины — 15 лет лишения свободы с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества;

— по пунктам «а, г, е» ст. 93 УК Украины — исключительную меру наказания — смертную казнь —расстрел с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества;

— по ст. 17, пунктам «а, в, г, е» ст. 93 УК Украины — 15 лет лишения свободы с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества;

—по ст. 190-1 УК Украины — 15 лет лишения свободы.

В соответствии со ст. 42 УК Украины, применяя принцип поглощения менее строгого наказания более строгим, окончательно назначить Танасевскому А. Ю. исключительную меру наказания — смертную казнь —расстрел с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества».

Втручання Д. Табачника у правосуддя

Звернення О. Лебедя і наступний лист глави адміністрації Л. Кучми, детальне вивчення обставин справи змушують замислитися над політичним підтекстом всієї цієї історії.

Передовсім зазначимо, що сам Дмитро Володимирович добре ознайомлений зі справою. У своєму листі він дуже точно наводить не лише дату винесення вироку, а й статті, за якими він винесений. Розуміє Табачник і вагомість злочину. Власне, лише назви статей говорять самі за себе: ст. 69 — бандитизм, ст. 93 — зумисне вбивство при тяжких обставинах, ст. 109-1 — замах на життя працівника міліції.

ГЛАВА
АДМІНІСТРАЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Голові Верховного Суду України

В.Ф.БОЙКУ

Шановний Віталію Федоровичу!

Під час перебування офіційної делегації України в м.Москві до української сторони звернувся Секретар Ради безпеки, помічник Президента Російської Федерації з національної безпеки О.І.Лебедь, який висловив особисте прохання про збереження життя колишньому військовослужбовцю 14 армії громадянину Росії Танасевському А.Ю., якого 31 травня 1995 року Верховним Судом Автономної Республіки Крим засуджено за статтями 69, 93 пп. "а", "в", "г", "е", 190[1] Кримінального кодексу України до виняткової міри покарання - смертної кари. На думку О.І.Лебедя, під час розслідування і розгляду кримінальної справи щодо Танасевського А.Ю. були допущені порушення прав людини та чинного законодавства.

У зв'язку з цим, за дорученням Президента України Л.Д.Кучми просимо ще раз уважно перевірити законність і обгрунтованість засудження Танасевського А.Ю. і про результати повідомити Адміністрації Президента України.

З повагою

Д.ТАБАЧНИК

Тим незрозумілішим видається звернення до Верховного Суду. Адже Д. Табачник мав би знати, що всі без винятку смертні вироки, згідно з українським законодавством, протягом місяця затверджуються Верховним Судом України. Отже, минуло не менше року, як Верховний Суд розглядав зазначену справу і залишив вирок в силі, чим визнав дотримання законності під час слідства і розгляду справи. До речі, Табачник про це добре знає, бо просить суд «ще раз» перевірити справу. Що могло змінитися за минулий рік, що змусило б Верховний Суд переглянути своє попереднє рішення? Хіба що призначення О. Лебедя — колишнього командира бандитів — секретарем Ради безпеки Росії?

Так само викликає подив прохання Д. Табачника про «уважну» перевірку. Можливо, глава адміністрації натякає суду, що першого разу суд неуважно вивчив справу і тому виніс неправильний вирок? А якщо перевірити «уважно», то вирок буде змінено?

Нарешті, Д. Табачник посилається на доручення Президента. Проте Дмитрові Володимировичу відомо, що за два місяці до звернення О. Лебедя, 2 червня 1996 року, Кучма особисто розглядав клопотання про помилування А. Танасевського й особисто відмовив у помилуванні. І навіть якби Л. Кучма, йдучи назустріч проханню О. Лебедя, вирішив зберегти життя А. Танасевському, то в будь-який момент без жодного звернення до суду, взявши відповідальність на себе, підписав би указ про помилування.

Дмитро Табачник не випадково наголошує у своєму листі на дорученні Президента, на уважності перевірки, врешті, в його викладі «особисте прохання» громадянина Росії звучить як звернення до офіційної делегації України від секретаря Ради безпеки, помічника президента РФ з національної безпеки О. І. Лебедя. Табачник, очевидно, розраховує, що на такі поважні прохання суду буде тяжко відмовити...

Своїми діями Дмитро Табачник порушив Конституцію України. Принцип розподілу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову, що його закріплено у статті 6, не допускає втручання представників однієї з гілок влади в діяльність іншої. Стаття 19 зобов'язує посадових осіб «діяти лише на підставі, в межах та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Стаття 126 твердить: «Вплив на суддів у будь-який спосіб забороняється». Навіть Президент не має права втручатися в діяльність органів правосуддя. Що ж до глави президентської адміністрації, то він не лише позбавлений права звертатися до суду за перевіркою справ, а й сама його посада навіть не передбачена Основним Законом.

Просто вбивства чи політичний тероризм?

24 сторінки обвинувачувального вироку, як і кілька томів справи, в усіх подробицях розкривають процес підготовки і скоєння злочину, кваліфікуючи його як «вбивство на замовлення». Проте матеріали справи дають підстави нам стверджувати, що це не просто вбивства.

По-перше, відсутній об'єкт замовлення. Злочинцям не називали конкретну особу, яку треба вбити.

По-друге, злочинці, які йдуть на конкретне вбивство, не жбурлятимуть гранати в сусідні бари. І не випускатимуть автоматні черги в перших же двох беззбройних осіб, що трапилися їм дорогою і навіть не намагалися чинити опір.

Окрім того, з матеріалів справи складається враження, що вбивці йшли на завдання, а не діяли за замовленням. Зазвичай, «виконавці» до операції домовляються про суму винагороди, а часто й отримують аванс. У нашому випадку цього немає. А. Танасевський свідчить: «О сумме вознаграждения разговора не было».

Дивним видається і саме замовлення: «Они должны поехать к какому-то офису и наделать шуму, пострелять из автоматов».

Замислимося, заради шуму «замовник» знайшов спецназівців у Тирасполі, зустрів їх у Ялті, зняв для них квартиру в Сімферополі, дав грошей на життя, забезпечив трьома автоматами, бойовими гранатами, бронежилетами, пістолетами, лише за крадіжку «жигулів» платив 15 тисяч доларів (!). Однозначно, «замовникові» потрібен був не простий шум. Саме тому місцем здійснення теракту був обраний центр Сімферополя — місце поблизу Центрального ринку, де завжди велелюдно. Саме тому вибрали час — робочий день в розпалі курортного сезону. Саме тому злочинці стріляли в кожного, хто потрапляв їм на очі. «Замовникові» вдалося наробити кривавого шуму не в страховій компанії, а в усьому Криму.

Саме такі «шумові» криваві акції дали підстави всьому світові говорити про нестабільність в Україні, а політикам сусідньої держави — про необхідність захисту російського населення Криму.

Мимоволі згадуєш, як з метою дестабілізації ситуації напередодні ГКЧП у Західній Україні підривали пам'ятники. Слідство визнало причетність до підривних робіт професіоналів зі спецслужб. На тому розслідування й було припинене...

Постають у пам'яті провокації спецслужб у Сумгаїті, Тбілісі, Ризі, Баку, Абхазії, у Придністров'ї...

До речі, ретельне вивчення матеріалів справи веде нас у Тирасполь. Саме там нашим "героям" було запропоновано «роботу» в Криму. Саме з Тирасполя вони прибули до Ялти. Саме під Тирасполем за кілька місяців до злочину вони служили в спецпідрозділі армії Лебедя та брали участь у воєнних операціях. Які це були операції і хто розпалив конфлікт між населенням двох берегів Дністра — стало відомо лише нещодавно, після відставки О. Лебедя. Російські засоби масової інформації 17 жовтня оприлюднили факти створення командуючим 14-ю армією таємного підрозділу спеціального призначення чисельністю понад 200 осіб, який протиправно діяв не лише на території Молдови, а й за її межами.

За два роки російський генерал перейшов від таємних спецоперацій до публічного висування територіальних претензій Україні. Адже вибухи, замахи, викрадення політиків уже нікого в Криму не дивують. Саме тому Лебідь каже про російську приналежність Севастополя і закликає місто на референдум, чим брутально втручається у внутрішні справи України. Наївно вважати, що це його особиста ініціатива. Це політика його держави. Лебідь був знятий з посади не за провокування українсько-російського конфлікту і не за заклики підняти над Севастополем андріївські прапори.

Захист спецназівських терористів тоді ще секретарем Ради безпеки Росії Лебедем цілком зрозумілий і не викликає подиву. Дивує в усій цій історії інше.

Чому російські терористи знаходять собі підтримку в особі глави адміністрації Президента України?

Чому Д. Табачник не звернувся до О. Лебедя з проханням допомогти в розшуку та видачі Україні колишнього підлеглого російського генерала, третього спецназівського терориста Коробцова, якому вдалося втекти після скоєння злочину? Коробцов, до речі, єдиний з банди, хто знав «замовника», хто передавав зброю і керував операцією.

Чому Д. Табачник, нехтуючи Конституцією України, брутально втручається в діяльність органів правосуддя?

P. S. Обидва прохачі в справі терористів — Лебідь і Табачник — свого часу багато зробили для приходу до влади Єльцина та Кучми.

У російського президента вистачило рішучості переступити через суто людські стосунки в ім'я збереження поваги до посади глави держави і увільнити сумнівного помічника.

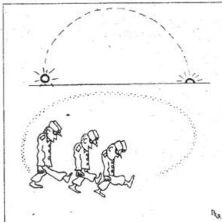
Ми розуміємо, Леоніде Даниловичу, Ваше прагнення бути вдячним своєму соратникові. Проте й Ви також маєте розуміти, що діяльність Д. Табачника дискредитує не лише Вас особисто, а й посаду Президента України. Марно сподіватися, що Дмитро Володимирович, прагнучи зберегти Вашу гідність, сам подасть у відставку. Між тим, кожен день Д. Табачника на посаді глави Вашої адміністрації підриває довіру громадян до держави і нищить їхню віру в справедливість.

Сергій КУДРЯШОВ,
Сергій ОДАРИЧ,
Юрій ОРОБЕЦЬ,
Микола ТОМЕНКО.

Коментар

За бідного гусара замовте слово

Нещодавно своїм Указом «Про грошове забезпечення військовослужбовців» Президент України відновив відносну соціальну справедливість людей у погонах. Віднині запроваджується єдина система грошового забезпечення військовослужбовців у Збройних силах України, СБУ, МВС, Держкомітеті у справах охорони державного кордону, Національної гвардії та Міністерства з питань надзвичайних ситуацій.

Такий захід доблесних представників силових структур країни сприймається ними самими досить скептично — багато хто ще не отримував зарплати в новій українській валюті. А прикордонники і гвардійці непокоятся: чи буде збережено їм надбавку за особливі умови служби?

А ось вищому військовому начальству хвилюватися нема чого. Згідно з президентським указом їм гарантовано фінансові надбавки до 50% до окладу «за особливий характер служби»! Так, щомісячний заробіток міністра оборони України віднині становитиме 650 гривень, тоді як лейтенант може розраховувати на 205 гривень.

На думку міністра оборони генерал-лейтенанта Олександра Кузьмука, рішення про підвищення зарплати військовослужбовцям до рівня державних службовців — початок скасування дискримінаційного у фінансовому відношенні становища офіцерів. Багато хто вважає, що таке підвищення відбувається за рахунок скасування низки пільг вищим армійським чинам. У інтерв'ю газеті «Незалежність» Олександр Кузьмук спростував це припущення, заявивши, що всі нині наявні грошові привілеї для офіцерів зберігаються. Міністр назвав їх «справедливими компенсаціями» за важку й небезпечну службу, побутову й житлову необлаштованість захисників батьківщини.

Можливо, політика скорочення чисельності Збройних сил України сприятиме поліпшенню фінансового добробуту армійців. Утім, на даному етапі мінімізація армії —дорогий захід, що потребує кругленьких сум. Адже за законом звільнені в запас мають отримати на руки вихідну допомогу в розмірі п'яти окладів. Отож, офіцери, які вирішили й надалі вірою та правдою служити вітчизні, затягніть тугіше паски! Солдатська каша найближчим часом жирніша не стане.

Ольга ВАУЛІНА.

На кордоні все спокійно

Незабаром прикордонні війська України відзначатимуть своє п'ятиріччя. Сьогодні — це боєздатна військова структура, у складі якої прикордонні загони та морські з'єднання, авіаційні, навчальні, будівельні та інші частини. Вони охороняють один з найдовших державних кордонів у Європі — більш як 8200 кілометрів!

І хоча з сусідами — Польщею, Словаччиною, Угорщиною, Румунією, Молдовою, Росією і Білоруссю — наша країна має рівноправні, дружні та партнерські взаємини, охороняють кордон в умовах складної оперативної обстановки. Адже міжнародна організована злочинність постійно шукає та створює канали нелегальної міграції. За період 1991—1996 років прикордонниками затримано майже 70 тисяч порушників, з яких понад 34 тисячі — нелегальні мігранти.

Про динаміку обстановки на кордоні свідчить і те, що в 1995—1996 роках війська в повному складі майже 600 діб несли службу у посиленому варіанті. Проведені операції «Транзит», «Західний і Східний рубежі», «Мігрант», «Наркотик» та інші були спрямовані на боротьбу з організованою злочинністю.

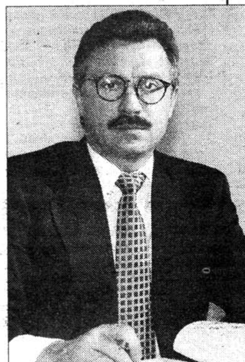
Андрій КУЧЕРОВ.

Право

Польові дослідження правничого міністра

1992 року за фінансової підтримки Фонду Джорджа Сороса у Києві було створено Українську правничу фундацію. Вдалий дебют, а затим і поступ нової правничої організації стався, зокрема, завдяки зусиллям її президента — Сергія Головатого. Тиждень тому незмінний керівник фундації публічно оголосив про зняття з себе повноважень президента УПФ.

За чотири роки активного «сапування» правового поля України, що заросло 70-річними будяками юридичного цинізму й нігілізму, фундації, зрештою, вдалося зібрати непоганий урожай. Вже виконано й успішно діє 12 програм із попередньо запланованих 10: створено видавництво «Право», нову елітну школу правників — Центр правничих студій, юридичну бібліотеку, Центр інформації та документації Ради Європи в Україні тощо, «запущено» низку освітніх проектів. Європейську традицію «Відкриття року права» українці перейняли «з подачі» тієї ж самої УПФ.

Втім, сам колишній президент УПФ особливо пишається помітною роллю фундації в процесі прийняття нової Конституції та підготовки проекту Цивільного кодексу, фінансованого, зокрема, й УПФ.

Здається, все це не залишилося непоміченим всесвітньо відомим фінансистом. На нещодавній зустрічі з С. Головатим Дж. Сорос пообіцяв обміркувати проект надання фундації гранта на наступні три роки. Дехто вже назвав це прецедентом у благодійницькій політиці американського спонсора, бо раніше, мовляв, Сорос двічі в одну ріку не ступав.

Проте здивувати Головатого, здається, не так вже й просто. Стійкий міністр, певно, всерйоз вирішив докласти всіх зусиль, аби врешті-решт розбурхати «сонне царство» на Коцюбинського, 12. Схоже, холодна голова й не обтяжені зайвими портфелями руки таки стануть йому у пригоді в справі очищення вітчизняного правового поля від «шкідників».

Алла РОМАНЧУК.

НП районного масштабу

Ніс, але не гоголівський...

У Євпаторії невідомі хулігани вщент розбили бюст Володимира Маяковського, який стояв на набережній Горького. З кам'яного погруддя революційного поета не раз збиткувалися місцеві варвари, відбиваючи йому ніс. Чи то творчість Маяковського не до душі сучасної молоді, чи то обличчя поета не викликало у них симпатії.

Відкопай снаряд, відвези в район

Артилерійський снаряд біля свого сарая відкопав житель села Мальовниче Кіровоградського району Кіровоградської області Григорій Ключка. Про небезпечну знахідку негайно повідомили райвійськкомат. Але, на жаль, з технічних причин (через відсутність бензину) звідти по снаряд приїхати не змогли. Син Ключки збирається запрягти власного коня та відвезти знахідку в район.

За повідомленнями власкорів «ГУ».

«Сонячний» у курсантських погонах

В умовах, коли через фінансову скруту більшість підприємств змушені були закривати свої дитячі садки, санаторії, інші об'єкти соціальної сфери, у Хмельницькому відкритому акціонерному товаристві «Термопластавтомат» знайшли досить оригінальний метод розв'язання цієї проблеми. Виводячи під час акціонування кожну структурну одиницю в самостійну госпрозрахункову галузь, ВАТ надало усі юридичні права — з ними і пошук шляхів до виживання — санаторію-профілакторію «Сонячний».

На початку нинішнього року лісову тишу пробудив ритмічний стукіт курсантських підборів, зазвучали військові команди. Виявляється, керівництво санаторію уклало з місцевою Академією прикордонних військ довгострокову угоду про оренду споруд «Сонячного». Сьогодні тут шостий факультет цього навчального закладу. Викладачі академії забезпечують організацію навчального процесу, працівники санаторію — якісне харчування та медичний огляд. Користь від такої угоди виявилась обопільною. Прикордонники, отримавши додаткові житлові та навчальні приміщення, вже не туляться у тісних кабінетах. А колективу санаторію угода надала можливість зберегти і саму споруду, і робочі місця.

Олександр ЛЮКОВ.

Хмельницький.

Кримінал

ЗЛОДІЙ З МОРОЗИЛЬНОЇ КАМЕРИ

Уночі в черговій частині Личаківського райвідділу міліції пролунав дзвінок: у крамниці торговельного підприємства "Зіронька" злодії розбили вітрину. На місце події негайно виїхала слідчо-оперативна група. Але біля крамниці все було спокійно. Тоді працівники міліції вдали, що поїхали ні з чим. А самі заховалися у машині неподалік і почали спостерігати за вітриною. Через деякий час зі свого сховку в кущах вибіг молодик і шмигонув у крамницю. Міліціонери обшукали там усі приміщення, проте злодія ніде не було. На превеликий подив оперативників, крадія знайшли... у морозильній камері. І хто знає, чим би закінчилося для 18-річного Павла Б. добровільне заморожування, зазирни правоохоронці до схованки значно пізніше.

Оксана ПАХОЛКО.

Львів.

«НАРКОМАНИ» У ВАГОНІ...

Воїни застави прикордонного контролю «Овруч-з/д» рановранці у п'ятому вагоні потягу №20 сполученням «Одеса—Санкт-Петербург» у купе провідників у міжстельовому просторі виявили схованку, де було компактно розміщено макову соломку — всього 14 кілограмів. А в шостому вагоні цього самого потягу прикордонники знайшли, і знову-таки в купе провідників, 500 грамів готового до вжитку відвару макової соломки та 500 грамів відвару коноплі.

***

Відзначилися і контролери автомобільного пропускного пункту «Должанський», які перепинили дорогу за межі України двом наркокур'єрам — мешканцям Луганської області.

Двадцять два кілограми триста грамів макової соломки переховував у підкрилках передніх коліс та під обшивкою дверей «Москвича-412» житель міста Красний Луч В'ячеслав Чаркін. А у Володимира Жарова також із Красного Луча, і знову-таки в «Москвичі», з таких самих схованок вилучили 22 650 грамів макової соломки. І хоч наркокур'єри не підтвердили своєї причетності до одного злочинного угруповання, схожість маневру та почерку викликають підозру правоохоронних органів. За фактом затримання наркояжерів та вилучення наркотичного зілля ведеться слідство.

Олександр ФИЛЬ, лейтенант.

Радоман БОЖОВИЧ: В основі відносин — практичний інтерес

Недавно відбувся офіційний візит до Києва делегації Скупщини Союзної Республіки Югославія. Кореспондент «ГУ» зустрівся із головою Віча громадян югославського парламенту Радоманом Божовичем

— Пане Божович, які, на вашу думку, перспективи для україно-югославських відносин з'явилися після недавнього скасування санкцій ООН проти СРЮ? Чи було обговорення цих перспектив одним із завдань вашого приїзду в Україну?

— Візит мав за мету на-[...]ги нашим відносинам потрібної динаміки. Найперше завдання для обох держав —підписання Договору про дружбу і співробітництво. Щодо парламентів, то вони мають створити необхідну законодавчу базу для наших відносин: маю на увазі ратифікацію вже підписаних угод і тих, що будуть підписані в майбутньому. Насамперед потрібно ратифікувати угоди про уникнення подвійного оподаткування і взаємний захист інвестицій.

Щодо перспектив, то ма-[...]о всі умови для плідної [...]праці: завдяки спільному слов'янському корінню, географічній близькості, обопільним практичним інтересам. Нині можливі ве-[...]кі проекти спільної ді-[...]ності на Дунаї, використання наших потенціалів у реформах військово-промислового комплексу, сільського господарства. Держави мають на меті досягти товарообороту в два мільярди доларів.

Із досьє «ГУ». Радоману Божовичу 43 роки. За національністю чорногорець. Доктор суспільних наук. Обіймав посади члена комісії з питань реформ системи господарювання при президентові Сербії, голови Виконавчого віча Скупщини Воєводини. У 1990 році його обрано депутатом Народної Скупщини Сербії, де очолював фракцію Соціалістичної партії (членом якої є й нині). У грудні 1991 року призначений головою уряду Сербії, в лютому 1993 року обраний головою Віча громадян Скупщини СРЮ.

— Чи не применшує значення вашого візиту те, що за кілька тижнів мають відбутися вибори до Скупщини СРЮ: адже після них станутъся зміни у складі парламенту і, можливо, у розстановці політичних сил?

— Переконаний: незалежно від того, яка ситуація складеться в югославському парламенті, ставлення до співпраці з Україною не зміниться. Тому що в основі його закладено не певну ідеологію чи політичні маневри, а практичний інтерес.

— Як ви оцінюєте шанси соцпартії Сербії на утримання провідних позицій у союзній Скупщині?

— На майбутніх виборах поміряються силами два блоки: лівих сил та опозиції. До першого окрім СПС входять Соціалістична партія Чорногорії, центристська партія «Нова демократія» і ще кілька менших партій. Блок опозиції очолює Сербський рух оновлення. Робити прогнози важко, але я вважаю, що лівий блок матиме перевагу.

— Опозиція критикує СПС та її лідера Слободана Мілошевича за «політику дистанціювання» від боснійських сербів. Яким ви бачите подальший розвиток стосунків офіційного Белграда з ними?

— Головним завданням нашої зовнішньої політики є зміцнення відносин з колишніми югославськими республіками, зокрема з Боснією і Герцеговиною. Звичайно, зміцнюватимуться зв'язки і з боснійськими сербами — незважаючи на стосунки останніх із Мусульмано-хорватською федерацією. Наша позиція продиктована Дейтонськими угодами, які визначають МХФ і Республіку Сербську як рівноправні суб'єкти.

— Після врегулювання боснійської кризи і скасування санкцій в Югославії розв'язані руки для інтеграції у європейські структури. В яких організаціях бачить себе СРЮ? Яка її позиція щодо створення нової системи європейської безпеки?

— Югославія має амбіції ввійти до складу всіх європейських та регіональних інституцій, в тому числі ЄС. Щодо нової системи європейської колективної безпеки, то вона має ґрунтуватися на засадах невтручання у внутрішні справи держав — таку систему ми підтримаємо. На першому плані повинно бути рівноправ'я країн, а не політика сили, подвійних стандартів.

Інтерв'ю взяв Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Плакали грошики?

ГРОШІ посольства України в Латвії, що «згоріли» в результаті банківської кризи і які уряд цієї країни обіцяв компенсувати, мабуть, ніколи до нас не повернуться...

«Голос України» писав про цю сумну історію, внаслідок якої втрачено майже 200 тисяч доларів. Можна, звичайно, нині нарікати на невдалий вибір банку, куди посольство вкладо гроші, а можна —на банкрутство, що є справою звичною в ринковій економіці. Цікаво, що чотири місяці тому Кабінет міністрів Латвії прийняв рішення —компенсувати з державної казни збитки зарубіжним посольствам, які мали нещастя вкласти гроші в комерційні банки, що пізніше розорилися.

Щоправда, деякі латвійські газети висловили сумнів щодо законності цього кроку: хоч уряд і має право вирішувати, як використовувати бюджетні кошти у непередбачуваних випадках, і може виплатити гроші посольствам, однак це суперечить закону Латвії про кредитні установи. У ньому, зокрема, наголошено, що першими кредиторами, яким належать гроші від збанкрутілих банків, є фізичні особи, чиї вклади не перевищують 500 латів, і тільки потім — решта. Вчинивши інакше, уряд поставить вкладників у нерівні умови.

Очевидно, Міністерство фінансів Латвії теж добре знає закони, бо досі не виплатило іноземним посольствам обіцяних урядом грошей. І, за повідомленнями латвійської преси, не збирається робити, бо не має для цього законних підстав.

Тож — плакали наші грошики...

Валентина ПОЛІЩУК.
На знімку: посольство України у Латвії.

Хроніка. Факти. Події

● *Київ*

Візит з перспективою на майбутнє

Сьогодні в Україну прибуває міністр закордонних справ Канади Ллойд Ексворсі. В рамках візиту заплановані зустрічі міністра з Президентом України Леонідом Кучмою, Головою Верховної Ради Олександром Морозом, Прем'єр-міністром України Павлом Лазаренком, міністром зовнішньоекономічних зв'язків і торгівлі Сергієм Осикою. Разом з міністром в Україні перебуватиме делегація канадських бізнесменів, які зустрінуться зі своїми українськими колегами для налагодження нових економічних зв'язків у харчовій, нафтогазовій та будівельних галузях. Під час візиту планується створити україно-канадську міжурядову економічну комісію та підписати ряд документів.

● *Вашингтон*

США візьмуть нас під своє крильце

Під час офіційного візиту до США міністр закордонних справ України Геннадій Удовенко зустрівся з державним секретарем Уорреном Крістофером, його першим заступником Строубом Телботтом та заступником держсекретаря Лінн Девіс. Обговорювалося широке коло питань двостороннього співробітництва, питання європейської безпеки, трансатлантичної співпраці та реалізації міжнародних угод у галузі контролю над озброєннями.

Значну увагу під час переговорів сторони приділили питанню розширення НАТО. Український міністр наголосив на важливості недопущення територіальних претензій до нашої держави, нерозташування ядерної зброї на території нових членів, встановлення відносин «особливого партнерства» України з НАТО, оформлених особливою угодою. Американська сторона підтвердила готовність працювати над виробленням спеціального механізму таких відносин.

● *Стокгольм*

Тріумвірат зусиль

Організація Об'єднаних Націй має відігравати вагомішу роль у справі запобігання конфліктам. Будучи членом Ради Безпеки ООН, Швеція хотіла б брати участь у зусиллях щодо вироблення нового покоління миротворчих операцій. Про це заявив прем'єр-міністр Швеції Йоран Перссон у зв'язку з обранням Швеції у понеділок непостійним членом Ради Безпеки ООН на дворічний період, починаючи з 1 січня 1997 року. «Мир може бути гарантований тільки в тому разі, якщо зусилля гуманітарного, військового та політичного характеру доповнюють одне одного», — зазначив прем'єр.

● *Бонн*

Ще на два роки

Федеральний канцлер ФРН Гельмут Коль ще на два роки залишиться головою провідної партії боннської правлячої коаліції — Християнсько-Демократичного Союзу, яку він незмінно очолює з 1973 року. На федеральному з'їзді ХДС, що проходить у Ганновері, за кандидатуру 66-річного Г. Коля проголосували 95,5 відсотка делегатів партійного форуму.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Президенту допоможуть дипломати

Складається враження, що в Румунії найкращі майстри у справах «технології» проведення виборів — дипломати. Нещодавно передвиборний штаб нинішнього президента держави (офіційно —Національний комітет з підтримки кандидата І. Ілієску) очолив міністр закордонних справ Румунії Теодор Мелешкану. Більше того, він заявив про вступ до правлячої нині Партії соціальної демократії Румунії — основної політичної сили Ілієску. Що це: реклама своєму «шефові» чи виважений крок політика? До речі, глава румунського зовнішньополітичного відомства і сам балотується до парламенту від повіту Прахова.

Приклад, коли дипломат займається передвиборними справами президента, в Румунії не поодинокий. Перший заступник Мелешкану, Марчело Діну, перебуває нині у Кишиневі. І теж у зв'язку з наступними виборами — він тимчасово виконує обов'язки посла Румунії в Молдові Марина Єнаке, якого також включено до команди Ілієску.

Що ж, румунська дипломатія відома своїм професіоналізмом у розв'язанні зовнішньополітичних завдань. Вочевидь, і у внутрішній політиці дипломати проявляються впевнено.

Або реформи, або — стагнація

ПРОТЯГОМ двох років за дорученням уряду ФРН Німецька консультативна група надає послуги уряду України та адміністрації Президента.

Реалізуються вони у рамках програми TRANSFORM для країн, економіки яких трансформуються у ринкові. У групі експертів працюють провідні фахівці Дойче банку резерч, Німецького інституту економічних досліджень, інституту Східної Європи та Аграрного інституту при університеті міста Кіля.

Німецька консультативна група досліджує можливості економічного зростання в Україні, структурну політику в енергетиці та вуглевидобувній галузі, ситуацію в сільському господарстві, а також конкурентоспроможність на Міжнародному рівні, державний бюджет та фінансування дефіциту, податкову політику, прогнозує економічний розвиток та інше.

Особливу увагу експерти приділяють розробці політичних рекомендацій, наближених до практики, які сприятимуть, враховуючи українську специфіку, розв'язанню конкретних проблем. Кожних шість тижнів члени Німецької консультативної групи мають зустрічі з представниками уряду України, де презентують на обговорення аналізи, політичні рекомендації.

Як стверджують у заяві для преси доктор Аксель Зіденберг і професор Лутц Хоффманн, Німецька консультативна група вважає, що економічне зростання в Україні можливе лише з наступного року, але за умови, що вже нині здійснюватимуться структурні та інституційні реформи. Якщо вони не будуть реалізовані, то країні загрожує стагнація.

Цікаво, що такого висновку експерти дійшли, ґрунтуючись на досвіді, нагромадженому у процесі реалізації проектів у промислово розвинутих країнах Заходу, а також у тих, що реформуються.

Юрій ЗЕЛІНСЬКИЙ.

Вже від СНІДу не сховатись, не втекти

(Початок на 1-й стор.).

Справді бо, є над чим задуматися, від чого схопитися за голову. «Чума ХХ століття», яку ще донедавна від нас відділяли кордони і цілі континенти, нахабно увійшла в наш дім і нагадала, що то не тільки хвороба гомосексуалістів і повій, як нам ще донедавна втовкмачували в голови. А щось масовіше і страшніше. По суті, в групі ризику заразитися смертоносним вірусом опинилися ми всі. Від пенсіонера, якому під час операції влили кров, до новонародженої дитини, в якої вірусоносієм виявилася мати.

Правда, мені можуть заперечити, що осіб, хворих на СНІД, в Україні порівняно небагато — трохи більш як півтори сотні. Але зараження ВІЛ-інфекцією неминуче призводить до хвороби і, зрештою, до передчасної смерті. Інша річ, що з одним інфікованим усе це відбувається протягом трьох років, з іншим — протягом п'яти... Але дні їх, як то кажуть, уже пораховані.

Чим викликаний такий спалах зараження ВІЛ-інфекцією?

— Заражаються здебільшого молоді люди, які вживають ін'єкційним шляхом наркотики, тобто «колються», — каже завідувачка лабораторії діагностичних досліджень Українського центру з профілактики і боротьби зі СНІДом Неля Ченцова. —Правда, далеко не кожен з них хронічний наркоман. Є чимало і таких, які «вкололися» раз-другий, так би мовити, для форсу. А, по суті, перекреслили своє життя, підписали собі смертний вирок.

До речі, «кубла» наркоманів є найбільшими вогнищами розповсюдження ВІЛ-інфекції в усьому світі. Бо, потрапивши в їх середовище, смертоносний вірус через кров швидко "мандрує" з одного організму в інший, що і призводить до «СНІДової епідемії», як то бачимо тепер в Україні. І набагато швидше руйнує-знищує захисні функції організму, ніж у разі проникнення статевим шляхом чи з материнським молоком.

Коли запитуєш молодих людей, заражених страшним вірусом, чи знали вони про небезпеку, то нерідко можна почути у відповідь: «Та щось чули. Але ніколи не думали, що це може статися з першого уколу». Чи з першої спроби пізнати смак статевого життя. Просто ризикнули — і такий страшний результат того ризику.

Щоденні витрати для лікування одного хворого на СНІД становлять мінімум 19 американських доларів. І треба процедури робити постійно, день у день — без жодної перерви. Місяцями, роками. А де взяти такі величезні гроші, коли людям, буває, не вистачає і на хліб?

— Але хворих треба лікувати за всяких умов, —каже Неля Ченцова. — Бо кожне людське життя— то від Бога. І забрати його може лише Всевишній. Усе інше — великий гріх.

Можемо тільки уявити, з якою величезною проблемою зіткнеться наше суспільство через кілька років. Адже тисячі наших співвітчизників, заражених ВІЛ-інфекцією, неодмінно перейдуть у розряд хворих. І від них не відмахнешся, як від чогось випадкового, другорядного. Треба вже відтепер шукати гроші, щоби не опинитися на межі професійного безсилля, мало того — суспільної катастрофи. І водночас інтенсивно нарощувати антиСНІДівську пропаганду. На всіх напрямах, серед усіх прошарків населення. Ні, не треба людей залякувати, пригнічувати страшними прогнозами. А вчити, як цивілізовано жити, як не робити легковажних, непродуманих кроків. Бо страх ніколи не дає очікуваного результату, скоріше — навпаки. Лише освічена, обізнана людина, яка свідомо робить свій життєвий вибір, якнайменше припускається дурниць на своєму шляху.

Бо саме страх перед жахливою, поки що невиліковною хворобою нашого часу нерідко спонукає наших співвітчизників до дій, які важко назвати цивілізованими.

— Кожна людина, заражена ВІЛ-інфекцією, вже глибоко нещасна, бо приречена, — продовжує Неля Павлівна. — Але вона робить усе можливе чи неможливе, щоби її колеги на роботі чи сусіди про це не дізналися. Бо горе тому, кого не врятує «конспірація». Оточуючі не просто від нього відсахуються, а й роблять усе для того, щоби знищити нещасного морально. Щоби позбутися його сусідства. І то найстрашніше.

Отож маємо навчитися жити поряд з ВІЛ-інфікованими людьми, мало того — підтримувати в них надію, що біда відійде—минеться. Бо надія, як відомо, вмирає останньою.

На початку цього року одна з бельгійських радіостанцій протягом однієї хвилини транслювала людське серцебиття. Таким чином усім нам, європейцям, ще раз нагадали, що в групі ризику заразитися СНІДом перебуваємо ми всі, без винятку. Отож і антиСНІДова боротьба має набрати вселюдського характеру. Так, сьогодні наша держава не може повністю профінансувати національну програму, спрямовану на відвернення цієї страшної біди. Але і за кордоном, зокрема, на багатому Заході, для цих потреб гроші також не ллються золотим дощем з державної казни. Та, на відміну від України, від інших держав, посталих на колишніх союзівських теренах, там діє багато фондів, які доволі солідно фінансують антиСНІДівські програми. І найпопулярніші особистості, скажімо такі, як легендарна американська кінозірка Елізабет Тейлор, не соромляться брати в тому участь. І закликати наслідувати їх. На Заході вже давно зрозуміли: вкладати гроші в антиСНІДівську боротьбу, в антиСНІДівську пропаганду — це вкладати гроші в майбутнє. А що, скажіть, може бути благороднішим за ці наміри?

Сьогодні в Україні виявлено майже десять тисяч ВІЛ-інфікованих. Звісно, то далеко не всі, вражені підступним вірусом. Щоб уявити справжню картину наступу чуми ХХ століття, підказали мені в Українському центрі з профілактики і боротьби зі СНІДом, треба цю цифру, принаймні, помножити на десять. Отака невтішна ситуація.

Та через кілька тижнів вона може вийти взагалі з-під контролю. Бо в лабораторії діагностичних досліджень, яка працює при центрі, тане запас тестових систем, з допомогою яких референс-лабораторія підтверджує наявність смертоносного вірусу в крові людини або знімає страшний діагноз. А виробляють ці системи лише за кордоном — отже, потрібна валюта.

То куди возитимемо сироватку крові для остаточного діагнозу? В Москву чи Варшаву? Чи, може, на все закриємо очі за традиційно незворушнохохляцьким принципом: якось воно буде?

Але в даному разі сподіватися на «якось воно буде» значить чинити великий злочин. І насамперед перед майбутніми поколіннями.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

Не ті тепер виставки, лауреати не ті

ТЕПЕР виставки на місцях влаштовують набагато частіше, ніж раніше. І не для показухи. Виставки-ярмарки справді набули бізнесових ознак. Тепер намагаються не «засвідчити» якісь переваги, а зацікавити і привабити споживачів найрізноманітнішою продукцією чи послугами.

До такого висновку спонукають виставки-ярмарки, котрі систематично влаштовуються у Дніпропетровську. За п'ять останніх років їх тут відбулося не менш як сорок таких, що залишили «діловий» слід.

Недавно у Дніпропетровську працювало відразу дві міжнародні виставки-ярмарки: «Інтерпрогрес» та «Продекспо», котрі усіх бажаючих і зацікавлених познайомили з найпередовішими технологіями в машино- і приладобудуванні, сучасним технологічним обладнанням, різноманітними переробними комплексами і продуктами харчування, товарами широкого вжитку.

У листопаді намічається показати усе, пов'язане зі збереженням навколишнього середовища, охороною здоров'я та безпекою праці й життя. Це події, на які очікують, бо тут буде багато повчального.

Так от, виставково-ярмаркова активність у Дніпропетровську передусім пов'язана з фірмою «Юніон-експо». Якщо п'ять років тому на першу, організовану «Юніоном», відгукнулося чимало зарубіжних виробників продукції (які добре знали, чому їхали сюди), а своїх, українських, тільки три, то тепер множиться саме число останніх. Народне «не лави гав — на те й ярмарок» — тут дуже слушне.

—Ми реально сприяємо становленню ринкової економіки в Україні, розвою і конкуренції підприємств різних форм власності, — запевняє директор фірми Юрій Пономаренко. — Допомагаємо відродженню виробництва, підтримуємо вітчизняного товаровиробника, що нині є чи не найголовніше.

Адже одна справа, що «Юніон» постійними учасниками дніпропетровських виставок зробив кільканадцять провідних фірм Японії, США, Німеччини, Італії та Франції, а також підприємців Чехії, Словаччини, Польщі та Угорщини. Зовсім інша —що українські фірми, акціонерні товариства та підприємства, не лише Придніпров'я, уже збагнули, наскільки необхідно і вигідно демонструвати свою продукцію, аби знаходити ринки її збуту. Київ, Донецьк, Львів, Луганськ, Запоріжжя, Кривий Ріг, Миколаїв — це далеко не повен перелік міст, товаровиробники яких охоче їдуть до Дніпропетровська. Свого часу, виступивши одним із засновників Спілки виставкових організацій України, «Юніон-експо» тепер, до речі, виношує ідею про таку само структуру в межах свого регіону.

Чи не найвища заслуга ентузіастів у тому, що вони глибоко розуміють ринкові проблеми і допомагають виробникам пробиватися на ринок, вивчати його попит і навіть «норов». Сьогодні ж бо й не варто заходжуватися щось виробляти, якщо не відаєш до пуття, чи знайде твоя продукція споживача. З часом буде доречною і виручатиме широка реклама, але спочатку найреальніший гарант успіху будь-якого бізнесу — контракти, укладені саме на виставках-ярмарках.

Нарешті, ще один висновок напрошується, коли підсумовуєш участь майже дев'ятисот вітчизняних підприємств і фірм у дніпропетровських виставках —стосовно підтримки і заохочення на державному рівні власного виробника. Потрібна гнучка податкова політика, певні пільги і стимули у ній, розумна засторога на шляху завезення в Україну імпортних товарів. Та покладемо руку на серце і признаємся: чимало підприємств, не знаходячи надійних інвесторів, сподіваються все ще на державні кошти. Але реальність інша: на державну фінансову підтримку можеш сподіватися лише тоді, коли спершу сам зі своїми виробами завоюєш місце на ринку. Іншого варіанта нормальної реструктуризації економіки в масштабах країни, мабуть, не існує.

«Природний відбір» просто неминучий, а його боятися — в ліс не ходити. Тобто, не брати участі у виставках-ярмарках.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.

Як ся маємо!

«Собача робота: щодня у білій блузці»

ВОНА дуже схожа на популярну провідницю поїзда Вірку Сердючку — героїню монологу відомого артиста естради. Така ж енергійна, криклива, балакуча...

— Собаче у мене життя — щодня у білій блузці, у формі. Оце в столиці здам вагон зміні — сяду в потяг, що на південь прямує. І отак, поки ноги триматимуть. А що робити? На платню не проживеш. Пасажири віддячують за добре до них ставлення — ось хлопці пляшку шампанського залишили. Сказали: «За чуйність і розуміння». Їхали з армії, пили цілий вечір, а я ходила втихомирювала, прибирала за ними.

Трапляється, за додаткові послуги платять. Не розумієте? Ви ж бачите, що піввагона —«човники». То мусять ділитися, щоб їхній товар допомогла розпихати по купе та по нішах. Таможню страх як бояться. А я з інспекторами спільну мову знаходжу — їм теж сім'ї годувати треба. Бачили жіночок із дюжиною валіз? Мої годувальниці. Від «зайців» теж перепадає, але хай їм грець: як ревізори застукають — капець мені. Такі стягнення накладуть —мало не видасться. А то й місця позбавлюсь. Роботу я завжди знайду, але ж від добра добра не шукають. Можна було б у ресторан повернутися — дай лише «на лапу» 300 доларів. Та не хочеться — колись за п'ять грамів недолитого коньяку витурлювали, а тепер за комплексне недовкладання, обваження і обрахування — як з гусака вода. Не хочеться з такими працювати. Пішла б на спокійне діло — у мене ж вища економічна освіта, але зарплата там смішна. А тут жива копійка завжди є. Хоча покрутитися треба, як білці в колесі. І все ж прагну, повірте, лишатися людиною: візьму інваліда на свій ризик, не ганяю тих, хто постіль не бере. Хоча й за це по голові не гладять.

Є гріх — криклива. Та спробуйте з тим «веселим» пасажиром, що чаю через кожну годину вимагає, по-доброму впоратися.

Уявіть, з яким настроєм повертаюся до сім'ї, де чекають мамку з грошима двоє непрацюючих. А ви питаєте, чому щодня у білій блузці та при формі...

Чи доведеться мені коли-небудь походити по квартирі ситою та ще й у м'яких кімнатних тапочках і в кімоно?

Як гадаєте?

Записав Іван ІЛЛЯШ.

На знімку: Ваші білети, орли!

Фото Богдана МАСЛЯНИКА.

Інформація про другий випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Черкасиголовпостач»

Характеристика емітента

ВАТ «Черкасиголовпостач» створене у процесі корпоратизації і є правонаступником державного підприємства Черкаська товарно-сировинна компанія «Черкасиголовпостач», зареєстроване черкаською міською радою народних депутатів 12 лютого 1994 року, реєстраційний № 3280-АТ, перереєстроване 26 лютого 1995 року, реєстраційний № 04542809.

Місцезнаходження управління ВАТ «Черкасиголовпостач»:

257036, Україна, Черкаси, вул. Пастерівська, 102/1.

Мета та предмет діяльності:

досягнення виробничого та соціального розвитку акціонерного товариства, одержання прибутку шляхом здійснення комерційної та інших видів діяльності.

Статутний фонд на дату прийняття рішення про другий випуск акцій — 71240 гривень.

Сума сплаченого Статутного фонду на дату прийняття рішення про другий випуск акцій — 71240 гривень.

Чисельність робітників ВАТ «Черкасиголовпостач»—699 чоловік.

Професійні дані про керівників:

Тамков В. П. — президент, голова правління, вища освіта, трудовий стаж 39 років.

Хмельницька В. С. — головний бухгалтер, вища освіта, трудовий стаж 25 років.

Техніко-економічні показники діяльності ВАТ «Черкасиголовпостач»

	станом на 01.01.96р. гривні	станом на 01.09.96р. гривні
Статутний фонд	71240	71240
Доходи, всього	3282430	1845465
Балансовий прибуток	608970	30
Кредиторська заборгованість	1140030	1520020
Дебіторська заборгованість	238640	642580

Простроченої заборгованості кредиторам і за платежами до бюджету на момент прийняття рішення про випуск другої емісії акцій ВАТ «Черкасиголовпостач» не має.

Дані про другу емісію акцій

Згідно з рішенням правління ВАТ «Черкасиголовпостач» від 18 вересня 1996 року та на підставі Статуту товариства збільшується Статутний фонд до 94980 гривень шляхом додаткового випуску акцій на суму 23740 гривень, що дорівнює одну третину від Статутного фонду на дату прийняття рішення про другий випуск акцій.

Мета другого випуску акцій — одержання додаткового прибутку шляхом підвищення розміру обігових коштів за рахунок використання коштів Статутного фонду у товарній роботі.

Збільшення Статутного фонду до 94980 (дев'яносто чотири тисячі дев'ятсот вісімдесят) гривень проводиться шляхом випуску 94960 (дев'яносто чотири тисячі дев'ятсот шістдесят) простих іменних акцій номінальною вартістю 0,25 гривні кожна, загальним обсягом емісії — 23740 (двадцять три тисячі сімсот сорок) гривень.

Передплата на акції проводиться в період з 10 жовтня 1996 року до 10 квітня 1997 року шляхом відкритої передплати. Однією фізичною або юридичною особою не може бути придбано акцій, частка яких більш як 10 відсотків Статутного фонду Товариства.

Фізичні особи подають довідку Державної податкової інспекції про законність отримання доходів у разі придбання акцій на суму ста неоподатковуваних мінімумів і більше.

Якщо фактична передплата перевищує оголошену, реалізація акцій здійснюється фізичним та юридичним особам за черговістю поданих заяв.

У разі недосягнення рівня передплати правління затверджує передплату за фактом.

Передплату на акції та їх розміщення здійснює ВАТ «Центральна інвестиційна компанія» за адресою: Черкаси, вул. Жовтнева, 213. Дозвіл ном. 447 Міністерства фінансів України на здійснення діяльності з випуску і обігу цінних паперів від 24 жовтня 1994 року.

Нарахування та виплату дивідендів по акціях ВАТ «Черкасиголовпостач» здійснює відповідно до чинного законодавства за рахунок прибутку Товариства, що залишається в його розпорядженні після сплати податків, та в порядку, встановленому загальними зборами акціонерів Товариства.

ВАТ «Черкасиголовпостач» у 1994 році здійснило першу емісію обсягом 71240 гривень, яку було зареєстровано обласним фінансовим управлінням 11 квітня 1994 року, реєстраційний ном. 7/1/94.

Усі емітовані Товариством акції є простими іменними і мають номінал 0,25 гривні кожна.

Фактори ризику

Факторами ризику, які можуть впливати на діяльність ВАТ «Черкасиголовпостач», є недосконалість законодавчої бази України у сфері Фондового ринку та підприємницької діяльності.

Покупець сам несе відповідальність за прийняття рішення щодо інвестування власних коштів.

ТОВ «Мрія» повідомляє про припинення своєї діяльності.

Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: смт Бородянка Київської області, вул. Індустріальна, 2.

До відома громадськості

Фірма «Равен Трейдінг Корп.» звернулася до Національної комісії з питань регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензій на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії на території Дніпропетровської, Кіровоградської, Кримської, Донецької областей.

Поштова адреса: м. Дніпропетровськ, Набережна Леніна, 29а.

Тел.: 41-64-23, факс: 41-64-93.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, бульвар Пушкина,34) возбудил дела о банкротстве:

1. Частной фирмы «Лювис» (340050, Донецк, проспект Мира, дом 5, кв.92, расчетный счет 2468825 в Донецкой областной дирекции Укрсоцбанка, МФО 334011), дело № 12/2-8Б.

2. Малого коллективного предприятия «Агентство «Деловая жизнь» (340105, Донецк, бульвар Пушкина, 34, 8-ой этаж, расчетный счет 4468001 в Донецкой областной дирекции Укрсоцбанка, МФО 334011), дело № 11-2/8Б.

Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования этого объявления.

У номер

● *Київ*

Колеса — за зерно

Кабмін прийняв пропозицію Міністерства сільського господарства і продовольства щодо продажу 1996 року сільгоспвиробникам автомобілів за зерно, що надійшло чи надходитиме в рахунок держзамовлення. Сільгоспвиробникам буде продано 3 тисячі автомобілів ГАЗ-3309 і 500 ГАЗ-САЗ-35071 відповідно до укладених договорів за визначеними цінами.

Зокрема, встановлено еквіваленти обміну зерна (пшениці, жита, кукурудзи, гречки тощо) на автомобілі, ціна яких становить $ 12 тисяч (ГАЗ-3309) та $ 14 тисяч (ГАЗ-САЗ-35071). Ціну за тонну пшениці 3-го класу для еквівалентного обміну на автомобілі, приміром, встановлено в розмірі 264 грн, або $150.

● *Луганськ*

Друга стала першою

Першим у виробничому об'єднанні «Донбасантрацит» річний план вуглевидобутку виконав колектив дільниці № 2 шахти ім. газети «Известия». Попри дефіцит всього, що потрібно гірникові, тут твердо дотримуються вимог щодо реформування галузі. Насамперед прагнуть скоротити собівартість видобутого палива. І це вдається: з початку року дільниця зекономила проти плану понад 150 тисяч гривень.

● *Чернівці*

Нові. Але за гроші

Віднині всі вуличні телефони-автомати обласного центру платні. Хочеш поспілкуватися — кидай гривеника.

Однак, впроваджуючи платний режим, зв'язківці зробили добру справу — повністю замінили старі недолугі автомати.

Нещодавно корпорацією «УТЕЛ» відкрито нову електронно-цифрову телефонну станцію на десять тисяч номерів, яка надаватиме десятки досі незнаних послуг. Апарати в квартирах абонентів виконуватимуть роль будильників, програмістів, зможуть розшукати свого господаря на місці його роботи тощо.

● *Донецьк*

Дорога до знань стала безоплатна

Рішення про безоплатний проїзд школярів у міському пасажирському транспорті прийняла Донецька міська рада. Таким чином, суперечки, що точилися з 1 вересня, тимчасово вляглися — аж до 1 грудня. Питання про такого роду пільги для студентів вузів та технікумів, які теж не можуть похвалитися прибутками, поки залишається відкритим.

● *Житомир*

Наробив трактор біди...

На нерегульованому залізничному переїзді поїзд Житомир — Барановичі, котрий ледь устиг набрати швидкість, виїхавши за межі обласного центру, залишив лише друзки від трактора Т-150. 25-річний механізатор, який того дня надто поспішав, опинився в реанімації. Із пасажирів поїзда, на щастя, ніхто не постраждав, попри те, що чотири вагони зійшли з рейок. Більше п'яти годин, поки тривали відновлювальні роботи, поїзди йшли в обхід місця аварії.

Актуально

Подих капіталізму, або Нотатки з картопляної грядки

Картопля — потім. Спочатку — про капіталізм і трохи про соціалізм. Чим один і другий соціальні устрої різняться між собою? Наука каже про це дуже розумно і предовго. А ми, не претендуючи на відкриття, скажемо гранично коротко. Соціалізм: де взяти? Капіталізм: куди подіти?

А тепер — про картоплю. Стоїть дядько Петро, громадянин незалежної України, яка підпільно будує капіталізм, біля власної картопляної грядки площею 0,15 га. Накопав бульби стільки, що цілком вистачить для сім'ї, для худоби і на насіння та ще й «зайвої» є з півтора десятка центнерів. Думав продати заготівельникам споживспілки, а ті кажуть: «Все, дядьку, ми норму заготовили, більше не приймаємо».

Дядько Петро чухає потилицю. І не один він, а тисячі сільських мешканців Рівненщини. Картопля вродила як ніколи, а дівати нікуди. Ціна впала до 15 копійок за кілограм, а покупця все одно немає. Хоч сядь та й плач.

Дослідне господарство «Тучинське», наприклад, не може реалізувати 500 (!) тонн відмінної насінневої картоплі: колективні сільгосппідприємства не мають грошей.

Ось нам і перший подих капіталізму — трагедія перевиробництва. А що буде, коли ще й пшеничне поле вродить посправжньому? Коли м'ясо валом повалить і молоко повноводною рікою потече?

Селяни волають: держава не хоче думати! Держава, зрозуміло, — поняття досить широке. А, скажімо, конкретне облсільгоспуправління, де начальником Микола Ткачук, «картопляним процесом» не керує, принаймні збутом продукції. Конкретна облспоживспілка, як пояснила товарознавець Зінаїда Грушинець, норму закладання виконала, дещицю відвантажила промисловим центрам України, а на подальшу закупівлю не має грошей. За сміховинну ціну — по 10 копійок за кілограм — закуповувати, щоправда, готові.

То що ж, на даний історичний момент картопля в нашій державі вже нікому не потрібна? Аж ніяк, з'ясовується! Колега із Херсона сповіщає, що в них картопля — 50 копійок за кілограм. І картопелька не з Волині чи Рівненщини, а з ... Туреччини. В інші місця з Польщі завозять. А своєї дівати нікуди.

Декотрі з рівненських селян намагаються самотужки розв'язати проблему — везуть картоплю продавати у східні й південні області. Але що з того виходить, розповів недавно знайомий. Віз він вантажівкою з причепом картоплю до Одеської області. Поки доїхав, причіп був уже напівпорожній — на постах ДАІ розібрали. Мав обміняти бульбу на помідори, але на той час так задощило, що тиждень простояв — не можна було в поле заїхати. Врешті-решт поміняв на... копчених лящів. Тепер пив би пиво, та грошей немає бодай на пляшку «Оболоні»...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівненська область.

Споживчий кошик

Їстимемо рибу, коли рак свисне

Полтавщина — край не рибний, проте їдять її тут, як і всюди в країні, — за вмістом гаманця. Комусь і осетр не смакує, а для більшості і з карасика навдок. Власне, в цьому суть проблеми. За останнє п'ятиріччя об'єднання «Полтаварибгосп» зменшило виробництво товарної риби більш як удвічі. За логікою, це мало б викликати ледь не ажіотажний попит. Проте реальність інша: риба вперто не «іде» з прилавка.

Збут — головний біль колективу об'єднання, — розповів його генеральний директор Володимир Дрок. — Апетит у споживача не зник. Не має він претензій і до якості. Все прозаїчніше: у пересічного громадянина просто не вистачає коштів, аби дозволити собі витрати ще й на рибу. Це — якщо загалом. Оскільки жива риба — товар досить специфічний, то для її транспортування використовують спеціальні автомобілі —«живорибниці». Далі лише один факт — і все стане зрозуміло. За останні три роки до наших ставків не приїхала жодна «чужа» спецмашина. А ми, хоч круть, хоч верть, вище голови не стрибнемо.

Все, власне, так і є. Ті 3,5-4 тисячі тонн риби, які реалізовує нині щороку об'єднання, і є виробничою програмою. Бо лише стільки за цей період в змозі перевезти 80 радгоспних «живорибниць». Дехто скаже: «нехай додатково закуплять транспорт». Звісно, були б обігові кошти та ще стабільне фінансування (об'єднання поки що — державне підприємство), тут так й зробили б. Та грошей — кіт наплакав. Тому в об'єднанні вже в наступні роки планують збільшити кількість рослиноїдних риб у загальному стаді до третини. А ще розширити поле діяльності за рахунок Кременчуцького водосховища, куди віднедавна, опісля відокремлення від об'єднання чотирьох рибколгоспів, шлях був закритий. Між тим, об'єднання має два нерестових вирощувальних господарства і щороку «підгодовує» Дніпро 600 тоннами малька-дворічки.

Григорій ГРИН'

Полтавська область.

Спорт

Динамівський реванш

***ФУТБОЛ*. Чемпіонат країни. Вища ліга. 12-й тур.**

Ворскла—Кривбас. 4:0. 11 000. 1:0 Дичко, 12, 2:0 Самойлов, 50, 3:0 Шарій, 75, 4:0 Чуйченко, 86. **Прикарпаття—Торпедо. 2:1.** 6000. 1:0 Зав'ялов, 3, 2:0 Зуєнко, 39, з пенальті, 2:1 Боровський, 89. **Чорноморець—Нива Т. 2:0.** 1200. 1:0 Ковалець, 44, 2:0 Гусейнов, 72. **Дніпро—Шахтар. 2:0.** 2500. 1:0 Бєлкін, 51, 2:0 І. Корпонай, 68. **ЦСКА—Кремінь. 3:1.** 1200. 0:1 Чернов, 19, 1:1 Селезньов, 23, 2:1 Гончаренко, 73, 3:1 Кучірка, 90. **Металург—Карпати. 2:0.** 6000. 1:0 Кріпак, 55, 2:0 Олійник, 65. На 48-й хв. гравець господарів Бабій не реалізував пенальті. **Зірка-НІБАС—Таврія. 2:1.** 5000. 0:1 Гайдаш, 17, 1:1 Мізенко, 65, 2:1 Римшин, 78. **Нива В—Динамо. 0:1.** 10 000. Ребров, 31.

Динамо — 28 очок, Чорноморець — 25, Ворскла — 24, Дніпро — 23, Зірка-НІБАС — 22, Шахтар — 20, Металург —18, ЦСКА, Карпати — по 17, Нива Т — 16, Торпедо, Таврія — по 14, Нива Вц — 10, Кремінь, Прикарпаття — по 8, Кривбас — 7.

Звичайно, всі чекали поєдинку у Вінниці. Адже за кілька днів перед цим динамівці зазнали в цьому місті фіаско в матчі Кубка країни. Отож, інтрига була неабияка. Але цього разу ігровий сюжет був зовсім інший. Господарі, на відміну від кубкової зустрічі, не обрали оборонну тактику, а «кинули рукавичку» іменитому суперникові.

Однак динамівців утримати було важко. Бажання реваншуватися вони не приховували. Мети вони таки досягли. Але перемога вийшла мінімальна. Той єдиний гол було забито за таких обставин: Калитвинцев із Максимовим заплутали захист господарів активними переміщеннями з м'ячем. Побачивши вільного Реброва, Максимов миттю переадресував м'яча на форварда. І Сергій точно пробив майже з кута штрафного майданчика.

А от у другому таймі більше нагод відзначитися мали господарі. Близькими до успіху були Червоний, Паршин і кілька разів молодий Демидяк. Однак відмінно зіграв Шовковський. Хоча небезпечно били також Ребров і Головко. У першому випадку виручив Циткін, в другому — м'яч пролетів трохи вище воріт.

Початок матчу в Києві був приголомшливий для ЦСКА. Адже гості захопили ініціативу і створили принаймні три голевих моменти. Вже на другій хвилині небезпечно в ближній кут бив Шейхаметов. Потім дві нагоди відзначитися мав Шахов. Спочатку, пробивши головою, він влучив у штангу. А потім буквально «розстрілював» метрів з п'яти воротаря Реву. Але все минулося для армійців.

Утім, гол гості таки забили. Він, як часто буває, лише роздратував господарів. Вони перехопили ініціативу і швидко встановили рівновагу. А після перерви успішно втілили ігрову перевагу в матеріальну. Вдало діяли Селезньов, Цихмейструк, Гончаренко і особливо Кучірка. До речі, він з'явився на полі лише на 65-й хвилині, та зробив голеву передачу і сам відзначився.

Цікавим був поєдинок у Дніпропетровську, де зустрічалися претенденти на медалі. Нарешті дніпропетровці, які раніше часто упускали перемоги, задовольняючись нічіями, зіграли потужно і успішно.

На третє місце в турнірній таблиці вийшла полтавська команда. Вона переконливо переграла аутсайдера. Знову відзначився Чуйченко. Виграли вдома також прикарпатці і залишили останнє місце, перемістившись на п'ятнадцяту позицію. А взагалі господарі цього разу були напрочуд агресивні, вигравши сім матчів із восьми.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

***

ХОКЕЙ. Чемпіонат СЄХЛ. Полімер (Білорусь, Новополоцьк)—Сокіл (Україна, Київ). 1:2 і 4:7.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

◊ Рукописів не повертаємо.

◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 226015.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Зам. 0311200.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.